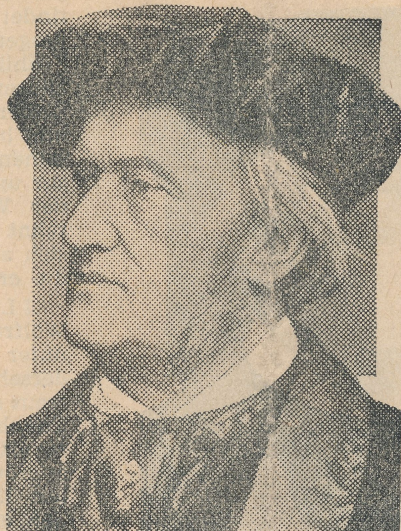

Po první v neděli 12. prosince 1945

RICHARD WAGNER:

TANNHÄUSER

Romantická opera o 3 dějstvích (ve skladatelově pařížském zpracování). Přeložil J. Vogel. Dirigent Jaroslav Vogel. Režisér Miloš Wasserbauer j. h. Výtvarník Jan Provazník. Choreograf Emrich Gabzdyl. Kostymy M. a J. Stejskalovi.

Heřman, lantkrabě durynský	Rudolf Asmus
Tannhäuser	František Janda
Wolfram z Eschinbachu	Přemysl Kočí
Walter z Vogelweide	Petr Burja j. h.
Biterolf	Boris Samojlově
Jindřich Písař	Zdeněk Soušek
Reinmar ze Zwetru	Ladislav Havlík
Alžběta, neter lantkraběte	Bohumila Jechová
Venuše	Božena Michlová
Pasáček	Zdeňka Rudolfová
Pážata: {	Zdeňka Rudolfová
	Zdeňka Hajduková
	Zdeňka Koláčková
	Dagmar Žižková

Durynská hrabata, rytíři a šlechtici, šlechtičny, starší a mladší poutníci, sirény, najády, nymfy, bakchantky.

Dějiště:

I. dějství: Vnitřek Venušiny hory u Eisenachu. Údolí pod Wartburgem. — II. dějství: Na Wartburgu. — III. dějství: Údolí pod Wartburgem.

Doba: začátek 13. století.

I. dějství: Venušina hora. Zde dlí Tannhäuser, v lásce a rozkoši, spoután kouzlem Venuše. Je však už syt a touží po zemi, jaru, zvonech. Naposledy sahá do strun a opěvá bohyni písní, konče prosbou, aby ho propustila. Marně ho Venuše varuje, že už podobné štěstí nikdy nepozná a že svět mu pobyt v její sluji nikdy neodpustí. Tannhäuser touží tam, kde je Maria. Vyslovením této tužby zazehná kouzlo, Venušina říš mizí. Tannhäuser se ocitl na úpatí Wartburgu. Na útesu skály sedí mladý pastýř, hraje na šalmaj a opěvá probouzející se jaro. Kolem užaslého Tannhäusera jdou poutníci, zpívající duchovní písně. Tannhäuser kleká na kolena a modlí se. Tak ho najde lantkrabě se svou družinou. Všichni vítají pěvce, který je tak dlouho mýjel a zvou ho, by se zúčastnil zápasů pěvců na Wartburgu. Tannhäuser touží do světa, rozhodne se však zůstat při vzpomínce na Alžbětu, kterou miloval.

II. dějství: Síň pěvců na Wartburgu. Wolfram, jenž Alžbětu miluje, trpí nevýslovně při pohledu na blažené shledání milenců. Lantkrabě se však raduje, že Alžběta, která se od Tannhäuserova zmiizení vyhýbala společnosti, se zúčastní zápasů a slibuje, že vítěz dostane z rukou Alžbětiných odměnu, o níž požádá. Úkolem je pět o podstatě lásky. První zpívá Wolfram, podle něhož je láska čistým pramenem, který nesmí býti zkalen, načež mu Tannhäuser odpovídá, že pramen je k tomu, aby se z něho pilo. Všichni ostatní souhlasí s Wolframem, Tannhäuser jim odpovídá se stále rostoucí vášní, až na konec odpoví Wolframovi písní o lásce v hoře Venušině. Chtějí-li poznati co je láska, jen tam poznají její pravou podstatu. Všechny ženy prchnou zděšeně ze sálu, muži ho ohrožují mečem. Jen Alžběta chrání milence svým tělem. Wolfram vida, jak Tannhäuser touží po spasení, radí mu, aby odešel s poutníky do Říma a prosil papeže o odpuštění.

III. dějství: Údolí pod Wartburgem. Podzim. Alžběta, v doprovodu Wolframově, se modlí a vyzvídá u vracejících se poutníků o Tannhäuserovi. Ale marně. Ještě jednou se modlí vroucně a zničena se vrací k Wartburgu. Wolfram tuší její smrt. Tu uzeri vracejícího se poutníka v rozedraném šatě — je to Tannhäuser, který hledá v zoufalství cestu na Wartburg. Papež mu neodpustil, nýbrž jej proklel; vyzývá tedy bohyni lásky, která se také k zděšení Wolframově zjeví, a zdraví jej. Wolfram jej ještě jednou zachráni, vysloviv jméno Alžbětino, jejíž mrtvolu přináší právě přicházející průvod. Zničen klesá Tannhäuser nad šlechtinou mrtvou a umírá se slovy: »Svatá Alžběto, pros za mne«. Nyní přicházejí mladší poutníci a zvěstují, že se suchá hůl, kterou papež označil za znamení věčného zatracení, zazelenala.

Werbung und Modereichen
Reklama a módní kresba

ATL Remo

CIVÍNOVÁ - KOVÁŘ - POKORNÝ

PRAHA - PRAHA II, VIKTORIA 32., TEL. 398-18.

SEIFE

RUČKA

MÝDLO

Erstaufführung 12. XII. 1945

RICHARD WAGNER:

TANNHÄUSER

Romantische Oper in 3 Aufzügen (Pariser Bearbeitung des Komponisten).
Übersetzt von Jar. Vogel. Dirigent Jar. Vogel. Spielleiter Miloš Wasserbauer a. G. Bühnenbildner Jan Provazník. Choreograph Emerich Gabzdyl.
Kostüme M. u. J. Stejskal.

Hermann, Landgraf von Thüringen	Rudolf Asmus
Tannhäuser	František Janda
Wolfram von Eschinbach	Přemysl Kočí
Walter von der Vogelweide	Petr Burja a. G.
Biterolf	Boris Samojlovýč
Heinrich der Schreiber	Zdeněk Soušek
Reinmar von Zweter	Ladislav Havlík
Elisabeth, Nichte des Landgrafen	Bohumila Jechová
Venus	Božena Michlová
Ein junger Hirt	Zdeňka Rudolfová
Vier Edelknaben: {	Zdeňka Rudolfová
	Zdeňka Hajduková
	Zdeňka Koláčková
	Dagmar Žižková

Thüringische Grafen, Ritter und Edelleute, Edelfrauen, ältere und jüngere Pilger, Sirenen, Najaden, Nymphen, Bacchantinnen.

Schauplatz der Handlung:

I. Aufzug: Das Innere des Hørselberges bei Eisenach. Ein Tal vor der Wartburg. — II. Aufzug: Auf der Wartburg. — III. Aufzug: Tal unter der Wartburg. — Zeit: Anfang des 13. Jahrhunderts.

INHALT DER OPER TANNHÄUSER

I. Akt: Venusberg. Hier weilt Tannhäuser, in Liebe und Wonne, durch den Zauber der Venus gefesselt. Er ist aber dessen schon satt und sehnt sich wieder nach der Erde, dem Frühling und den Glocken. Dann greift er in die Saiten und besingt die Göttin der Liebe, mit der Bitte endend, sie möge ihn entlassen. Vergeblich warnt Venus, dass er ähnliches Glück niemehr erfahren werde und dass ihm die Welt den Aufenthalt im Venusberge niemals verzeihen werde. Tannhäuser sehnt sich dorthin, wo

Maria ist. Mit dem Aussprechen dieses Wortes zerfällt der Zauber und das Reich der Venus verschwindet. Tannhäuser befindet sich am Fusse der Wartburg. Ein junger Hirt, der auf dem Felsen sitzt, singt Frühlingslieder. An dem staunenden Tannhäuser gehen Pilger vorbei, die geistliche Lieder singen. Tannhäuser kniet nieder und betet. So findet ihn der Landgraf mit seinem Gefolge. Alle begrüßen den Sänger und laden ihn ein, am Sängerkrieg auf der Wartburg teilzunehmen. Tannhäuser sehnt sich in die Welt hinaus, entschliesst sich aber bei der Erinnerung an Elisabeth, die er liebt, zu bleiben.

II. Akt: Sängersaal auf der Wartburg. Wolfram, der Elisabeth liebt, leidet sehr unter den Anblicke des glücklichen Wiedersehens der Liebenden. Der Landgraf freut sich darüber, dass Elisabeth, die nach Tannhäusers Verschwinden der Gesellschaft auswich, am Sängerkrieg teilnehmen werde und erklärt, dass der Sieger aus Elisabeths Hand jenen Lohn erhalte, den er verlangen werde. Es soll über die Liebe gesungen werden. Als erster singt Wolfram. Ihm ist die Liebe eine reine Quelle, die nicht getrübt werden darf. Darauf antwortet Tannhäuser, dass die Quelle dazu sei, damit aus ihr getrunken werde. Alle stimmen mit Wolfram überein. Tannhäuser antwortet ihnen mit steigender Leidenschaft, bis er zuletzt die Venusliebe preist. Tannhäuser ruft aus, wenn sie die Liebe kennen lernen wollen, müssten sie in den Venusberg gehen. Alle Frauen fliehen entsetzt aus dem Saale, die Männer stürzen sich mit den Schwertern auf Tannhäuser. Nur Elisabeth schützt ihren Geliebten. Der Landgraf sieht, wie Tannhäuser sich nach Erlösung sehnt, rät ihm, sich mit den Pilgern nach Rom zu begeben und dort den Papst um Vergebung zu bitten.

III. Akt: Tal unter der Wartburg. Herbstlandschaft. Elisabeth, von Wolfram begleitet, liegt im Gebet versunken und forscht dann bei den heimkehrenden Pilgern nach Tannhäuser. Vergebens. Noch einmal betet sie inbrünstig und geht gebrochen auf die Wartburg zurück. Wolfram ahnt den Tod der Holden; da erblickt er einen heranwankenden Pilger in zerrissener Kleidung — es ist Tannhäuser, der in Verzweiflung den Weg zum Venusberg sucht. Der Papst hat ihm nicht vergeben, sondern verflucht; so ruft er die Liebesgöttin an, die ihm zum Entsetzen Wolframs auch erscheint und ihn willkommen heisst. Da rettet ihn Wolfram noch einmal durch die Nennung Elisabeths, deren Leiche ein eben vorbeigehender Zug bringt. Erschüttert bricht Tannhäuser über der Edlen zusammen und stirbt mit den Worten: »Heilige Elisabeth, bitte für mich.« Jetzt nahen die jüngeren Pilger und verkünden, dass dem dürren Stab, den der Papst als Zeichen der ewigen Verdammung Tannhäusers aufgestellt, junges Grün entsprossen sei.

BÜRGERLICHE VORSCHUSSKASSA

reg. G. m. b. H.
MÄHR.-OSTRAU, Luxplatz 2,
neben der neuen Kirche. - Fernruf 21.39

OBČANSKÁ ZÁLOŽNA

zaps. spol. s r. o.
MORAVSKÁ OSTRAVA, Luxovo nám. 2,
vedle nového kostela. — Telefon č. 21.39

SCHUHE · OBUV

Astra

Hauptstrasse 4. Tel. 37.39. Hlavní tř. 4